

Una festa amb l'esguard fix en el futur de la fe

En la Solemnitat de l'Ascensió del Senyor, un grup d'infants de la nostra catequesi s'atansa a l'altar per participar plenament de l'Eucaristia. Estiguem atents a l'evangelí de Lluc: *“Després se'ls endugué fora, fins a prop de Bat-Hània, alçà les mans i els beneí. Mentre els beneïa, s'allunyà d'ells portat amunt cap al cel; ells es prosternaren adorant-lo”*. L'última imatge de Jesús són les seves mans alçades per beneir. Abans de pujar al costat del Pare, Jesús no es lamenta, sinó que beneeix. Aquesta benedicció és la seva paraula definitiva. Jesús ens deixa una paraula de tendresa, d'estimació, de confiança, d'esperança. *Beneir* és i significa totes aquestes coses. *Benedicere*. Jesús diu bé de mi. Li agrado. Es complau amb mi, malgrat les meves febleses, distraccions i contradiccions.

Nosaltres li podríem preguntar: Jesús, ¿em veus preparat? ¿He progressat en el teu coneixement? ¿De veritat t'he demostrat que sóc amic i deixeble teu? Com a vosaltres, també a mi em costa de pregar. Però si pensem que pregar és *respirar* evangeli, l'aire pur no contaminat del teu Amor, respirar Esperit Sant, aleshores estic en condicions de rebre't en la Comunió! Tu en mi, i jo en tu, inseparablement, en una unió per sempre. I créixer i madurar en aquesta amistat. Hi ha etapes, cal que ho sapiguem. Perquè els petits, i tots nosaltres, patim d'un notable egocentrisme, i narcisisme. Recordo que, poc després de la meua Comunió, parlant amb els meus pares, els vaig dir: “Si pogués de veritat demanar-li a Jesús alguna cosa ben concreta, li demanaria que canviés el gust de les espinaques”. Que divertida, i creativa, pot ser la pregària d'un infant. No la sufoquem. En aquell trapella que era jo a la vostra edat, despuntava en mi la llibertat espiritual, l'agudesia en les preguntes, el meu desig de descobrir quina podia ser la naturalesa de Déu. No vaig topar amb silencis.

¿Què podem fer, pares, per desvetllar en els vostres fills, una educació espiritualment rica? ¿Com descobrir-los el sentit de la pertinença a Ell? El més essencial és crear una relació de confiança. Creure és fiar-se d'algú que té credibilitat, que no em manipula, que no m'enganya, que no em defrauda. La confiança, amb tot, no és la primera causa de la fe. És, però, el procés que fa possible a la fe de manifestar-se en l'infant, fins a poder dir: “Em dóna joia pensar en Déu, confiar en Ell, saber que Jesús ve al meu interior, plenament, en l'Eucaristia”.

Pares, ser deixebles de Jesús, significa acceptar la missió que Ell us encomana. *“Calia predicar en nom d'Ell a tots els pobles la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis”*. La conversió indica un moviment, un dinamisme, un camí de sortida. Significa el coratge d'anar contracorrent, per tal de no caure en la lògica del món, la dels poders mundans, corruptes, manipuladors, mentiders i violents. És bo recordar les vostres renúncies i promeses quan els vostres fills van ser batejats. No eren retòrica. Tingueu el coratge d'educar en el silenci, en la pregària, el coratge d'estimar i sentir-se església, el coratge de la missa dominical.

“Mentre els beneïa, s'allunyà d'ells portat amunt cap al cel, ells es prosternaren adorant-lo”. Però no adorem un absent, algú que ens ha abandonat, i ens ha deixat orfes. La vida sacramental, la vida eucarística ens introdueix en l'adoració d'una Presència inefable, real, la del seu Cos i la seva Sang, realment presents en l'Eucaristia. Ha pujat al Cel per tal que el Cel ens abraçi. La nostra carn, tan feble, és feta “cel”. Crist ascendeix en el més íntim del meu jo, en l'escola de la seva Paraula i en el Pa viu de l'Eucaristia, rebo la **“força ascensional”** més lluminosa de la vida.

Mn. Manel